

TANECNIMAGAZIN.CZ

1. Rozhovor s choreografkou a tanečnicí Simonou Machovičovou

15.01.2025 tanecnimagazin.cz

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadlo (2); muzikály (2); Ostravě (2); Jiřího; moravskoslezské; Myrona; Národní

"Baví mě být kreativní, něco vytvářet, v tomto případě pohyb, kompozici na jevišti, ohýbat a tvarovat lidská těla a vytvářet jimi obrazy v prostoru. Co mě na tom ale baví nejvíc je, že mohu předat publiku nějakou zprávu, myšlenku, můžu s ním komunikovat, primárně beze slov, jen přes lidské tělo, jeho pohyby a emoce," přiznává tanečnice a choreografka Simona Machovičová s bohatými mezinárodními zkušenostmi coby tanečnice.

Jak jste se dostala k tanci, kterému se věnujete od dětství? Čím Vás tak zaujal, že jste kvůli němu později opustila rodnou Krupinu? "Pohyb, určitá forma hyperaktivity byla pro mě od dětství přirozená. Vždy jsem měla hodně energie. Pamatuji si, že i když jsme čekali u babičky v paneláku na výtah, poskakovala jsem, dokud nepřijel. Myslím si, že rodiče potřebovali, abych se někde vybila a tanec byla ta nejlepší volba. Neměnila bych. Když jsem byla ještě opravdu maličká, vyzkoušela jsem i gymnastiku, společenské tance, později klavír, ale moderní tanec a street dance, který jsem dělala v pubertě i soutěžně, mě nakonec odvál do Bratislavy. Přijali mě na Vysokou školu múzických umění, v létě před zahájením prvního semestru jsem vyzkoušela svůj první konkurz do muzikálu v divadle Nová scéna a odtud už začal můj profesionální pracovní kolotoč."

Touha se tanci věnovat naplno, Vás po osmiletém gymnáziu dovedla nejdříve do Bratislavy, kde jste na VŠMU studovala choreografii a v magisterském studiu pak pokračovala na HAMU v Praze. Kromě toho jste absolvovala půlroční program na taneční škole Peridance Capezio Center v New Yorku. Proč jste si zvolila právě choreografii? Máte v tomto oboru nějaké vzory?

"Jak jsem se již zmiňovala, když jsem se věnovala tanci ještě soutěžně, v některých disciplínách jsme si choreografie tvořili sami. Už tehdy mě to moc bavilo. Měla jsem nápady nejen na samotný pohybový materiál, ale také na námět, jistou dramaturgii krátkých choreografií. A půjdu s pravdou ven, protože jsem neměla vystudovanou konzervatoř, bála jsem se, že kdybych se hlásila na interpretaci, či pedagogiku, byly by nároky na moji taneční techniku nad mé možnosti, protože jsem neměla trénink klasického tance. Hlásila jsem se s vlastním nápadem na choreografii, který jsem si odtančila a obhájila při ústních přijímacích pohovorech a přijali mě."

Vzory nemám, je ale mnoho umělců, jejichž tvorba mě zajímá, inspiruje a obdivuji je. Z těch starších například Jiří Kylián, Pina Bausch, ze současných Yoann Bourgeois, Damien Jalet, Imre van Opstal, Peeping Tom ..."

Coby tanečnice jste nasbírala mnoho mezinárodních zkušeností. Tančila jste ve francouzském muzikálu Romeo et Juliette (2016, 2018). Své taneční umění jste předvedla také v britské talentové show X-Factor. S taneční skupinou CreDance Lady-licious jste se stala finalistkou TV soutěže Československa's Got Talent. Jaká to byla zkušenost?

"Vzpomínáte na zahraniční projekty – muzikál Romeo et Juliette byla krásná zkušenost, neboť jsme procestovali opravdu mnoho úžasných měst v Číně, na Tchaj-wanu, a dokonce jsme stihli ještě i Moskvu. Televizní svět jsem si také vyzkoušela a mám na to silné vzpomínky, ať už Československo má talent nebo britský X-factor, ale je to přece jen ten komerční svět, rychlý, proměnlivý a řeknu i možná pomíjitelný. Za svůj největší zahraniční úspěch však pokládám spolupráci s francouzským choreografem Mouradem Merzoukím a tanečním souborem Kafig, pro který tancuji v představení ZÉPHYR na hudbu Armanda Amara. Premierovali jsme v roce 2021 a stále ještě hrajeme a cestujeme primárně po Francii a okolních státech."

Zéphyr

Spolupracujete se soubory 420PEOPLE – HeArt of Noise, The Watcher, INspiraCe, Lenka Wagnerová & Company – Sorcerer, Amazonky, La Fabrika – Poprvé a naposledy, s Janou Burkiewiczovou – Divočina a Najděte ostatní nebo Losers Cirque Company – Nebesa. A letos jste pro 420PEOPLE jako choreografka připravila představení PULPS, kde tančíte spolu s Jindřichem Panským. Jak se Vám spolu tančí? Máte oblíbené představení, ve kterém hrajete?

"S Jindrou jsme spolu poprvé spolupracovali právě na projektu Divočina pro Janu Burkiewiczovou a už tam mezi námi vzniklo silné přátelství. Je to extrémně talentovaný člověk, akrobat, tanečník, performer, cukrář a velmi přátelská nekonfliktní lidská duše. Do projektu PULPS jsem si ho vybrala sama a teď si neumím představit, že bych celý ten proces absolvovala s někým jiným. Prošli jsme několika úskalími, od zrušeného festivalu na Slovensku, kde jsme měli odprezentovat poprvé work in progress až po Jindrovu zlomeninu nohy, která se mu nešťastně stala na zkoušce tři dny před premiérou. Nakonec se ale všechno podařilo, a sice s dvouměsíčním opožděním, ale představení PULPS spatřilo světlo světa na začátku května letošního roku. Snad to nebude znít příliš neskromně, ale právě PULPS teď hrají asi ze všeho nejraději. Stále mám ráda i Watchera a francouzského ZÉPHYRA."

PULPS – foto P. Ovsík

Zéphyr

Své pracovní aktivity dělíte mezi tanečnici a choreografku. A coby choreografka jste se podílela na řadě představení jako je například opera La Scuola de gelosi (Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě), muzikály Anything goes a Chicago (Divadlo Jiřího Myrona v Ostravě), muzikály Hairspray, Blood brothers, Cats (Nová scéna v Bratislavě) nebo nejnověji projekt FORMAN (Letní scéně muzea Kampa v Praze). Co Vás baví na choreografii? Je za tím ta možnost vytvoření si vlastního světa na jevišti, v němž lidé jednají tak, jak to vidíte jen vy?

"Baví mě být kreativní, něco vytvářet, v tomto případě pohyb, kompozici na jevišti, ohýbat a tvarovat lidská těla a vytvářet jimi obrazy v prostoru. Co mě na tom ale baví nejvíc je, že mohu předat publiku nějakou zprávu, myšlenku, můžu s ním komunikovat, primárně

beze slov, jen přes lidské tělo, jeho pohyby a emoce. Takže mně nejde o to, jak říkáte, aby lidé na jevišti jednali, tak jak chci já, jde mi o ty oči, které se na jeviště dívají, aby se publika to, co vidí, dotýkalo, aby se možná mohl divák, v tom, co vidí, najít, aby byl inspirován, pobaven. Zatím v mé tvorbě pro velká divadla převládají muzikálové inscenace, ale já věřím, že jsem na cestě, aby se to změnilo. Ráda bych víc dělala taneční představení, fyzické divadlo, pohybové inscenace či happeningy, nebo stylizovaná rozpohybovaná činoherní představení."

INspiraCe – foto V. Brtnický

Jednou jste řekla, že Vás baví být interpretkou na jevišti, ale také Vás baví tvořit. A o sobě říkáte, že jste interpret, kterému už ale postupně roste i potřeba vyjádřit se v rámci své tvorby. Platí to stále?

"Rozhodně ano."

Za svou tvorbu jak choreografickou, tak interpretační jste obdržela několik ocenění na festivalech, jako je Festival of Choreographic Miniatures v Bělehradě (2014 i 2015) a na Internationales Solo-Tanz Theater Festival v Stuttgartu (2015) získala cenu diváků, díky které jste se dostala na několik tanečních festivalů v Brazílii. Co to pro Vás znamená? Je to radost a závazek zároveň? A jaké byly festivaly v Brazílii?

"Mám na tyto události opět krásné vzpomínky. Dokonce jsem stále v kontaktu se Stuttgartem. Už dvakrát mě pozvali zpět jako lektora učit v rámci festivalových dnů a také tančit jako host během finálových galavečerů. Ředitel soutěže Marcelo Santos de Oliveira je srdcem tohoto festivalu a já jsem velmi ráda, že se nám zkřížily cesty a udržujeme kontakt. Internationales Solo-Tanz je choreografická soutěž s věkovým omezením, plánuji se ale v budoucnosti ještě určitě zapojit, když najdu vhodného interpreta na nějaké své ještě nezrealizované nápady. Kdyby se mi podařilo vrátit se do Brazílie s tancem s vlastní tvorbou, byl by to opět splněný sen

Jednou jste řekla, že jste se chtěla tanci věnovat vždycky a o jiném směru jste neuvažovala. Čím je pro Vás tanec dnes?

"Povoláním, posláním, živobytím, vyjádřením, seberealizací ..."

Jak ráda trávíte chvíle volna?

"Miluji cestování, objevování nových míst, kultur, poznávání nových lidí z různých koutů světa. Mám moc ráda filmy a čas strávený s přáteli a rodinou. Takový čas je mi velmi vzácný, neboť mé rodné město je daleko. Občas ráda pečů a občas ráda píšu, své vzpomínky, myšlenky i krátkou poezii, poslouchám hudbu a fotím autoportréty..."

« zpět na začátek